

εκκλησία δεν είναι ένας άψυχος χώρος

Σπίτι, κατοικία, εστία... «το κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας» που έλεγαν και οι παππούδες μας. Πόσο σημαντικό ήταν αυτό το κεραμίδι; Πως αλλάζουν όλα όταν περνάς το κατώφλι του σπιτιού σου; Περνάμε τακτικά το κατώφλι μιας εκκλησιάς. Ο καθένας από εμάς για τους δικούς του λόγους: Άλλος για να παρευρεθεί σε ένα μνημόσυνο και να συμπαρασταθεί σε φίλους και συγγενείς. Άλλος γιατί η μοναξιά είναι σκληρή και θα δει έναν άνθρωπο. Άλλος γιατί θέλει κάπου να ακουμπήσει τον πόνο και την αγωνία του και άλλος γιατί θέλει να πει ένα ευχαριστώ στον Δημιουργό Του, στον Πατέρα Του. Τούτος ο τελευταίος είναι αληθινά ξεχωριστός.

Αυτό το κατώφλι που διαβήκαμε είναι το σπίτι μας και γι αυτό μιλώ. **Ο ναός, η εκκλησία δεν είναι ένας άψυχος χώρος και δεν είναι ένα μέρος που βρισκόμαστε για κοινωνικές εκδηλώσεις και μόνο. Είναι το σπίτι μας που κάθε γωνιά έχει και κάτι να πει.** Είναι αυτό το σπίτι που ο πατέρας περιμένει κάθε μέρα τα παιδιά Του να έρθουν. Είναι η εστία που τα μαζεύει γύρω Του και τους μιλά, τα παιδαγωγεί και τα θυσιάζεται καθημερινά και προσφέρεται ο ίδιος.

Στο σπίτι μας συμπαρίσταται όλη η οικογένεια: **οι Άγιοι, οι Άγγελοι, οι Αρχάγγελοι, η Μάνα μας, η Παναγιά.** Εκείνη στέκει στην πιο ψηλή θέση και με το που περάσουμε την πόρτα του σπιτιού μας μας καλωσορίζει. Στέκει με τα χέρια

ανοιχτά και μας καλοδέχεται έστω και αν το πέρασμά μας είναι βιαστικό και αν ο νους μας τρέχει αλλού. Κι έχει πάντα, σαν κάθε μάνα, κάτι να μας φιλέψει· έναν λόγο, μια ευωδία, μια παρηγοριά, τον ίδιο της τον Υιό, το Σώμα και το Αίμα Του.

Έχουμε άραγε αναλογιστεί ποτέ ότι τα πιο σημαντικά γεγονότα της ζωής μας τα βιώνουμε μέσα σε αυτό το σπίτι, έστω και αν αισθανόμαστε «μουσαφिरαίοι», απλοί επισκέπτες. Κι όμως στην πραγματικότητα είμαστε μόνιμοι ένοικοι, απλά το ξεχνούμε. Ξεχνούμε ότι εδώ λάβαμε τα πρώτα μας χαρίσματα με το **Άγιο Βάπτισμα**, εδώ ίσως καταθέσαμε τα σφάλματά μας στο **πετραχήλι του πνευματικού**, εδώ με ένα κερί ευχηθήκαμε και προσευχηθήκαμε, εδώ ενώσαμε τις ζωές μας με τον ή την σύζυγό μας, εδώ αποχαιρετίσαμε αγαπημένα μας πρόσωπα, μα πιο πολύ από όλα εδώ ενώνουμε τη ζωή μας, με το Θεό, εδώ τον λαμβάνουμε και εδώ Τον κοινωνούμε. **Εδώ είναι η πηγή της ζωής και της ύπαρξης μας.**

Κι έχουμε τη χαρά το σπίτι μας, να κάνει μύρια όσα. Να τρέφει ανθρώπους που δεν μπορούν, να μιλά στα παιδιά και στους νέους της ενορίας για το Θεό, να ενώνει τους νέους σε παραδοσιακούς χορούς χέρι με χέρι, να κάνει παρακλήσεις, και κάθε μέρα να δοξάζει τον Θεό και να εύχεται για τον καθένα από εμάς.

Οι παλιοί έλεγαν «**αν δεν στηρίξεις το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει**». Το σπίτι μας έχει γερά θεμέλια, έχει κεφαλή του το Χριστό και γι' αυτό δεν πρόκειται να φθαρεί εις τον αιώνα. Εκείνο όμως που θα νιώθουμε να μας βαραίνει είναι η δική μας ξενιτιά ίσως αυτό που μας πλακώνει καμιά φορά είναι η δική μας απουσία από το σπίτι μας. Η ενορία μας, το σπίτι μας, μας χρειάζεται όλους έναν προς έναν να προσφέρουμε ο καθένας μι τον τρόπο του. Άλλος με τον οβολό του, άλλος με το λόγο του, άλλος με το έργο του. Κανείς μας δεν περισσεύει και όλοι χρειαζόμαστε. Κι αν νιώσαμε έστω και για λίγο ξένοι, ας δεχτούμε την πρόσκληση για να επανέλθουμε και να βοηθήσουμε κι εμείς το σπίτι να γεμίζει με αγάπη Η Εκκλησία μας αγκαλιάζει και δίνει, δίνει, δίνει, αρκεί κι εμείς να έχουμε ανοιχτά τα χέρια και τις καρδιές για να δεχτό και να προσφέρουμε. Ο Ιωσήφ και η Μαρία, η Παναγία, προσήγαγαν τον Ιησού Ναό κατά την Υπαπαντή και έδωσαν δύο λευκά περιστέρια γιατί ήταν φτωχοί αυτό είχαν προσφέρουν. Ας σκεφτούμε ότι ίσως και να ήρθε η ώρα να προσάγουμε κι εμείς τον δικό μας εαυτό στο ναό, όχι σαν επισκέπτες, αλλά σαν μέλη της οικογένειας και να προσφέρουμε τα δικά μας λευκά περιστέρια, **τα χαρίσματά μας.**

Π.Π.

Πηγές: inagiounikolaoutouneou.gr- xristianos.gr